

22 września 2019 roku zostali pochowani:

plk Bronisław Chajęcki, ps. „Boryna” (1902–1953) – żołnierz Wojska Polskiego i Armii Krajowej, kawaler Orderu Virtuti Militari i Krzyża Walecznych (trzykrotnie). Urodził się 15 grudnia 1902 r. w Warszawie. Od 1917 r. aktywnie działał w harcerstwie, zdobywając w 1929 r. stopień harcmistrza. W 1920 r. zgłosił się na ochotnika do wojska i został przydzielony do batalionu harcerskiego w Pucku. We wrześniu 1939 r. był zastępcą Komisarza Cywilnego przy Dowództwie Obrony Warszawy i jednocześnie zastępcą Prezydenta Warszawy na Pradze. Od października 1939 r. rozpoczął działalność konspiracyjną. W 1942 r. objął funkcję komendanta podziemnego Państwowego Korpusu Bezpieczeństwa w Warszawie. Z ramienia władz miasta włączył się również w pomoc przy ratowaniu Żydów. Walczył w powstaniu warszawskim. W marcu 1945 r. zgłosił się do Wojska Polskiego. Zdemobilizowany 9 maja 1946 r., pracował jako urzędnik, a następnie nauczyciel w Pruszkowie. Zatrzymany 11 listopada 1948 r., został fałszywie oskarżony o współpracę z okupantem oraz likwidowanie działaczy lewicowych i skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 5 stycznia 1953 r. Szczątki płk. Bronisława Chajęckiego zostały odnalezione w 2013 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Ignacy Długołęcki, ps. „Jerzy” (1928–1949) – żołnierz Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Urodził się 30 lipca 1928 r. w Starej Wsi w powiecie ostrołęckim. W sierpniu 1947 r. wstąpił do oddziału Narodowego Zjednoczenia Wojskowego Witolda Boruckiego „Dęba”. Brał udział w akcjach zbrojnych na posterunki MO oraz wymierzonych przeciwko funkcjonariuszom UB na terenie północnego Mazowsza. W lipcu 1948 r. w trakcie starcia z oddziałem wojska w okolicy wsi Jaciążek został postrzelony i aresztowany. Został skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 5 marca 1949 r. Szczątki Ignacego Długołęckiego zostały odnalezione w 2012 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

pplk Stefan Długołęcki (1906–1948) – żołnierz Wojska Polskiego. Urodził się 21 lipca 1906 r. w Montrealu. Po powrocie do Polski rozpoczął naukę w gimnazjum w Płońsku, a następnie studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Działał w Związku Strzeleckim, w którym pełnił funkcję komendanta placówki w Działdowie. 30 sierpnia 1939 r. został zmobilizowany i rozpoczął służbę w kwaterze głównej Armii „Poznań”, a następnie brał udział w obronie Warszawy. 28 września dostał się do niewoli niemieckiej, w której przebywał do stycznia 1945 r. W maju 1945 r. został powołany do służby w Wojsku Polskim. Aresztowany 15 lutego 1948 r. został fałszywie oskarżony o sabotaż oraz niegospodarność i skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 14 grudnia 1948 r. Szczątki Stefana Długołęckiego zostały odnalezione w 2013 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Czesław Duma, ps. „Nieznany” (1925–1949) – żołnierz Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Urodził się 14 października 1925 r. w Jeziórku w powiecie tarnobrzeskim. W styczniu 1947 r. wstąpił do oddziału Bolesława Szyszki ps. „Klon” podlegającego Komendzie XVI Okręgu Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Po zreorganizowaniu struktury okręgu przez Józefa Kozłowskiego ps. „Las” Czesław Duma został w lutym 1948 r. zastępcą komendanta Komendy Powiatowej „Płomień I” – Henryka Pyśka ps. „Dąb II”. Obszar jej działania obejmował powiaty przasnyski oraz ostrołęcki. 10 sierpnia 1948 r. Czesław Duma został zatrzymany i skazany na karę śmierci przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie na sesji wyjazdowej w Chorzelach. Zamordowany z wyroku komunistycznego

sądu 11 lutego 1949 r. Szczątki Czesława Dumy zostały odnalezione w 2013 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

ppor. Czesław Gałązka, ps. „Mróz”, „Bystry” (1924–1949) – żołnierz Armii Krajowej i Narodowych Sił Zbrojnych. Urodził się 24 lipca 1924 r. w Grodzisku w powiecie mińskim. W czerwcu 1941 r. wstąpił do Związku Walki Zbrojnej i pozostawał w strukturach podziemnych aż do aresztowania w kwietniu 1944 r. Osadzono go w niemieckim obozie koncentracyjnym Gross-Rosen. Do Warszawy powrócił w maju 1945 r. W grudniu 1947 r. stanął na czele Organizacji Podziemnej Stronnictwa Narodowego. W marcu 1948 r. dołączył wraz z organizacją do oddziału Narodowych Sił Zbrojnych działającego na terenie powiatu mińskiego pod dowództwem por. Zygmunta Jezierskiego ps. „Orzeł”. Jako zastępca dowódcy brał udział w akcjach zbrojnych przeciwko funkcjonariuszom aparatu bezpieczeństwa. 3 czerwca 1948 r. oddział „Orła” został rozбит w Grodzisku-Kolonii k. Mrozów. Wśród aresztowanych znalazł się Czesław Gałązka. Został skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 14 maja 1949 r. Szczątki Czesława Gałązki zostały odnalezione w 2012 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

ppor. Stefan Górski, ps. „Brzeg”, „Zdrój” (1922–1948) – żołnierz Wojska Polskiego i Armii Krajowej, cichociemny, Kawaler Orderu Virtuti Militari. Urodził się 27 kwietnia 1922 roku w Poznaniu. Przed wojną należał do harcerstwa. We wrześniu 1939 roku działał w harcerskich służbach pomocniczych. Po klęsce przedostał się do Francji i wstąpił do Polskich Sił Zbrojnych. Po kapitulacji Francji trafił do Wielkiej Brytanii, gdzie pełnił służbę w 1 Dywizji Strzelców. Zgłosił się do służby w kraju. Po przeszkoleniu z zakresu działań dywersyjnych został zaprzysiężony i skierowany do Głównej Bazy Przerzutowej w Brindisi. Na teren Polski został zrzucony z 16 na 17 kwietnia 1944 r. Przydzielono go do Kedywu Okręgu AK Łódź, gdzie pełnił funkcje dowódcze. W 1945 r. ujawnił się. Podjął studia oraz uprawiał lekkoatletykę w barwach Klubu Sportowego „Warta Poznań”, zostając w 1946 r. mistrzem Polski w sztafecie 3x1000 m. Aresztowany 22 listopada 1947 r. został skazany na karę śmierci pod fałszywym zarzutem szpiegostwa na rzecz wywiadu angielskiego. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 25 września 1948 roku. Szczątki Stefana Górskiego zostały odnalezione w 2013 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

por. Roman Groński, ps. „Żbik”, „Andrzej Szumski” (1926–1949) – żołnierz Armii Krajowej i Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”, Kawaler Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. Urodził się 28 lutego 1926 w Kraśniku. Od listopada 1943 r. ukrywał się, aby uniknąć wywiezienia na roboty przymusowe do Niemiec. W marcu 1944 r. wstąpił do oddziału Armii Krajowej Hieronima Dekutowskiego „Zapory”. Walczył w czasie akcji „Burza”. Po wkroczeniu Armii Czerwonej za zgodą dowódcy wrócił do rodzinnego Kraśnika, jednak od lipca 1945 r. znów znalazł się w oddziale „Zapory”. Brał udział w wielu akcjach zbrojnych oddziału przeciw komunistycznemu aparatowi bezpieczeństwa, od czerwca 1946 r. dowodził patrolem żandarmerii, zwalczając pospolity bandytyzm. Został zatrzymany 16 września 1947 r. w Nysie próbując przedostać się na Zachód z mjr. Dekutowskim „Zaporą” i skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 7 marca 1949 r. Szczątki Romana Grońskiego zostały odnalezione w 2012 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

por. Zygmunt Jezierski, ps. „Jastrząb”, „Orzeł” (1925–1949) – żołnierz Armii Krajowej i Narodowych Sił Zbrojnych. Urodził się 27 lipca 1925 r. w Mrozach w powiecie mińskim. W roku 1944 wstąpił do Narodowych Sił Zbrojnych. W styczniu 1945 r. został powołany do służby w wojsku, skąd

zdezerterował i wstąpił do oddziału Armii Krajowej Tadeusza Kalinowskiego, ps. „Bicz”. Od jesieni 1945 r. walczył w oddziale NSZ Zdzisława Wiewiórskiego, ps. „Wis”. Od marca 1948 r. dowodził własnym oddziałem NSZ, który przeprowadził wiele akcji przeciwko funkcjonariuszom resortu bezpieczeństwa. 3 czerwca 1948 r. oddział „Orla” został okrążony i rozbity przez grupę operacyjną żołnierzy KBW oraz funkcjonariuszy UB i MO. Rannemu w rękę Zygmuntovi Jezierskiemu udało się wydostać z zasadzki i ukrywał się na terenie powiatu mińskiego oraz w Sulejówku. Zatrzymany 19 stycznia 1949 r. w Łodzi, został skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 27 sierpnia 1949 r. Szczątki Zygmunta Jezierskiego zostały odnalezione w 2013 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

ppor. Jan Kaim, ps. „Filip”, „Wiktor” (1912–1949) – żołnierz Narodowej Organizacji Wojskowej i Armii Krajowej. Urodził się 17 września 1912 r. w Starosiedlicach. W latach 1932–1934 pełnił służbę wojskową, następnie rozpoczął naukę na Politechnice Lwowskiej. Przewodniczył Towarzystwu Bratniej Pomocy Studentów „Bratniak” oraz działał w Młodzieży Wszechpolskiej. W wojnie obronnej walczył w bitwie pod Kockiem w Samodzielnej Grupie Operacyjnej gen. Franciszka Kleeberga. 7 października dostał się do niewoli, z której po kilku dniach zbiegł. W listopadzie 1939 r. wstąpił do Organizacji Wojskowej Stronnictwa Narodowego. 20 maja 1944 r. został aresztowany przez Gestapo i osadzony na Pawiaku, a następnie w obozach Gross-Rosen, Mauthausen. Po powrocie do kraju nawiązał kontakty z Zarządem Głównym Stronnictwa Narodowego i został kurierem do władz RP na uchodźstwie. Zatrzymano go 24 listopada 1947 r. w Szczecinie. W trakcie śledztwa poddany niezwykle brutalnym torturom, zyskał wśród więźniów miano „męczennika Mokotowa”. Skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 18 lipca 1949 r. Szczątki ppor. Jana Kaima zostały odnalezione w 2013 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

por. Czesław Kania, ps. „Nałęcz”, „Witold”, „Wyrwa” (1909–1949) – żołnierz Narodowych Sił Zbrojnych i Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Urodził się 19 marca 1909 r. w Lipnikach w powiecie ostrołęckim. W latach 1931–1932 odbył służbę wojskową. W lutym 1944 r. wstąpił do oddziału Narodowych Sił Zbrojnych działającego w powiecie ostrołęckim. Pełnił funkcję dowódcy kompanii. Po zakończeniu wojny pozostał w konspiracji. Walczył w działającym w rejonie gmin Kadzidło, Łyse i Myszyniec zgrupowaniu Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Od lipca 1947 r. był członkiem Komendy XVI Warszawskiego Okręgu NZW, gdzie odpowiadał za wywiad i propagandę. Schwytyany 25 czerwca 1948 r. w obławie na Komendę Okręgu w lasach w rejonie wsi Gleba, w gminie Kadzidło. Skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 12 sierpnia 1949 r. Szczątki Czesława Kani zostały odnalezione w 2013 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Jan Kmiolek, ps. „Wir”, „Fala”, „Mazurek” (1919–1952) – żołnierz Armii Krajowej, Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość, Narodowego Zjednoczenia Wojskowego, Kawaler Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. Urodził się 23 lutego 1919 r. w Rząśniku w powiecie wyszkowskim. Jesienią 1941 r. wstąpił do Związku Walki Zbrojnej w obwodzie Pułtusk. Po zakończeniu okupacji niemieckiej kontynuował działalność konspiracyjną w Obwodzie Ostrów Mazowiecka Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość, a od 1948 r. w XV Okręgu Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Brał udział m.in. w akcji na więzienie w Pułtusk, w wyniku której uwolniono ponad 70 więźniów. W lipcu 1949 r. rozpoczął samodzielne dowodzenie oddziałem operującym na terenie północnego Mazowsza. W latach 1947–1951 oddział Jana Kmiołka przeprowadził ok. 100 akcji zbrojnych. Został aresztowany 27 sierpnia 1951 r. w Katowicach i skazany na 28-krotną karę śmierci.

Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 7 sierpnia 1952 r. Szczątki Jana Kmiołka zostały odnalezione w 2016 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Stanisław Konczyński, ps. „Kunda”, „Stary” (1914–1950) – żołnierz Armii Krajowej oraz Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Urodził się 6 stycznia 1914 r. w Księżem w powiecie rypińskim. W lipcu 1944 r. wstąpił do oddziału AK działającego na terenie powiatu sierpeckiego. Po zakończeniu wojny pełnił służbę w Wojsku Polskim. Zdemobilizowany w listopadzie 1945 r., kontynuował działalność niepodległościową w oddziale Narodowego Zjednoczenia Wojskowego, operującym na terenie powiatu rypińskiego oraz zachodniej części powiatu mławskiego. Zatrzymany 11 lutego 1949 r. pod Sinogorą w okolicach Żuromina po walce stoczonej z 1053 żołnierzami KBW oraz kilkudziesięcioma funkcjonariuszami UB i MO. Skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 29 marca 1950 r. Szczątki Stanisława Konczyńskiego zostały odnalezione w 2012 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Tadeusz Kowalczuk, ps. „Marek” (1929–1953) – członek podziemnej organizacji antykomunistycznej Krajowy Ośrodek – „Kraj”. Urodził się 20 grudnia 1929 r. w Białymstoku. W 1951 r. wstąpił do podziemnej organizacji antykomunistycznej Krajowy Ośrodek – „Kraj” założonej w 1949 r. przez żołnierza AK Andrzeja Sobotę pseud. „Zenon Tomaszewski”. Należał do komórki katowickiej o kryptonimie „Kalina”. W czerwcu 1952 r. został aresztowany w Zabrze i skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 13 maja 1953 r. Szczątki Tadeusza Kowalczuka zostały odnalezione w 2017 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

por. Tadeusz Leśnikowski, ps. „Desant” (1916–1950) – żołnierz Armii Krajowej. Urodził się 16 grudnia 1916 r. w Michałowie w powiecie konińskim. Podjął studia na Politechnice Warszawskiej. Uczestniczył w wojnie obronnej 1939 r. w jednostkach łączności. W okresie okupacji pełnił służbę w Armii Krajowej. W 1946 r. podjął pracę przy urzędującej w powiecie przemyskim Komisji Delimitacyjnej zajmującej się ustaleniem przebiegu granicy polsko-radzieckiej w tym rejonie. W maju 1949 r. został aresztowany pod fałszywym zarzutem szpiegostwa na rzecz wywiadu brytyjskiego i skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 5 maja 1950 r. Szczątki Tadeusza Leśnikowskiego zostały odnalezione w 2017 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

pplk Stanisław Michowski, ps. „Marek” (1900–1952) – żołnierz Wojska Polskiego i Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, Kawaler Virtuti Militari i Krzyża Walecznych (trzykrotnie). Urodził się 5 listopada 1900 r. niedaleko Irkucka. W 1924 r. wstąpił do lotnictwa WP, studiował w Oficerskiej Szkole Lotnictwa. Po wojnie obronnej 1939 r. internowany w Rumunii. Po ucieczce z obozu dla internowanych przedostał się do Francji, gdzie w marcu 1940 r. objął funkcję dowódcy eskadry w I dywizjonie bombowym w Clermond-Ferrand. Po upadku Francji przedostał się do Wielkiej Brytanii, gdzie służył w 305 Dywizjonie Bombowym Ziemi Wielkopolskiej. Wykonał 26 lotów bojowych nad Niemcy, Francję i Włochy. W maju 1947 r. powrócił do kraju i rozpoczął służbę w Oddziale II Sztabu Generalnego WP. W listopadzie 1951 r. aresztowany i fałszywie oskarżony o spisek w wojsku. Skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 7 sierpnia 1952 r. Szczątki Stanisława Michowskiego zostały odnalezione w 2017 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

por. Stanisław Mierzwiński, ps. „Michał” (1922–1949) – żołnierz Narodowej Organizacji Wojskowej i Armii Krajowej, Kawaler Krzyża Walecznych i Krzyża Zasługi z Mieczami. Urodził się 5 stycznia 1922 r. w Warszawie. Po wojnie obronnej 1939 r. zaangażował się w działalność konspiracyjną w Narodowej Organizacji Wojskowej. Po podpisaniu umowy scaleniowej przeszedł do Armii Krajowej. Brał udział w wielu akcjach przeciwko Niemcom, m.in. uwalniając pod Sanokiem Żydów wieszonych na egzekucję, dowodził także oddziałem partyzanckim w obwodzie Myślenice. Aresztowany przez komunistów po raz pierwszy w lipcu 1945 r. wyszedł na mocy amnestii. W czerwcu 1946 r. przedostał się do Berlina i wstąpił do dywizji gen. Maczka. Od września 1946 r. pełnił także funkcje w strukturach rządu RP na uchodźstwie. W listopadzie 1947 r. wraz z Janem Kaimem wrócił do kraju, by odbudować struktury Stronnictwa Narodowego. Aresztowany 10 grudnia 1947 r. w Poznaniu i skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 18 lutego 1949 r. Szczątki Stanisława Mierzwińskiego zostały odnalezione w 2012 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

por. Lucjan Minkiewicz, ps. Wiktor” (1918–1951) – żołnierz Armii Krajowej, Kawaler Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. Urodził się 13 grudnia 1918 r. w Szuni niedaleko Moskwy. Po maturze, którą zdał w Wilnie, rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej. Jako ochotnik uczestniczył w wojnie obronnej 1939 r. Po klęsce powrócił do Wilna i wstąpił do Związku Walki Zbrojnej. Był żołnierzem 6 Wileńskiej Brygady AK, brał udział w operacji „Ostra Brama”. W sierpniu 1944 r. przedostał się na Białostoczczyznę. Walczył w 5 Wileńskiej Brygadzie AK mjr. Zygmunta Szendzielarza „Łupaszk”. Szwadron, którym dowodził Minkiewicz, otrzymał nazwę 6. Brygady Wileńskiej, kontynuując tradycję 6 Wileńskiej Brygady AK. Przeprowadzał akcje przeciwko jednostkom resortu bezpieczeństwa oraz oddziałom NKWD. 19 października 1946 r. został urlopowany ze względu na zły stan zdrowia. Ukrywał się w Zakopanem, a następnie we Wrocławiu. 1 lipca 1948 r. aresztowany przez UB. Został skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 8 lutego 1951 r. Szczątki Lucjana Minkiewicza zostały odnalezione w 2013 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Adam Mirecki, ps. „Adaś” (1909–1952) – działacz polityczny, żołnierz Wojska Polskiego, Narodowej Organizacji Wojskowej i Armii Krajowej, Kawaler Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. Urodził się 4 stycznia 1909 r. w Ulanowie w powiecie niskim. W latach trzydziestych działał w Młodzieży Wszechpolskiej oraz w Stronnictwie Narodowym. Brał udział w wojnie obronnej 1939 r. W listopadzie 1939 r. został aresztowany przez Niemców. Udało mu się zbiec z transportu do obozu jenieckiego i przedostać do Warszawy, gdzie w lutym 1940 r. wstąpił do Narodowej Organizacji Wojskowej. Był m.in. komendantem Okręgu Lubelskiego oraz Lwowskiego. Po scaleniu NOW z AK wszedł w skład Komendy Okręgu AK we Lwowie. W grudniu 1943 r. po zatrzymaniu przez gestapo był więziony w Gross-Rosen, Bergen-Belsen oraz innych niemieckich obozach. Po powrocie do Polski został aresztowany i skazany na karę więzienia za przynależność do Stronnictwa Narodowego. Po opuszczeniu więzienia w lipcu 1949 r. nawiązał kontakt z emigracyjnym ośrodkiem Stronnictwa. Ponownie aresztowany w listopadzie 1950 r. został skazany na czterokrotną karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 24 października 1952 r. Szczątki Adama Mireckiego zostały odnalezione w 2017 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

kpt. Lech Karol Neyman, ps. „Butrym”, „Domarat” (1908–1948) – działacz polityczny, żołnierz Wojska Polskiego i Narodowych Sił Zbrojnych, Kawaler Virtuti Militari i Krzyża Wielkiego Orderu

Odrodzenia Polski. Urodził się 7 lutego 1908 r. w Poznaniu. W 1932 r. ukończył studia na Wydziale Prawno-Handlowym Uniwersytetu Poznańskiego. Brał udział w wojnie obronnej 1939 r. będąc kilkakrotnie ranny. W okresie okupacji zaangażował się w działalność konspiracyjną obozu narodowego wstępując do Grupy „Szańca”. Po utworzeniu Narodowych Sił Zbrojnych zajmował się m.in. tworzeniem struktur terenowych w Małopolsce, na Śląsku i Pomorzu. Był autorem wielu publikacji konspiracyjnych oraz redaktorem pisma wydawanego przez NSZ „Naród i Wojsko”, propagował koncepcję powojennej granicy zachodniej Polski na Odrze i Nysie. 15 lutego 1947 r. został aresztowany wraz ze Stanisławem Kasznicą, ostatnim komendantem NSZ i skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 12 maja 1948 r. Szczątki Lecha Neymana zostały odnalezione w 2012 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

por. Jan Przybyłowski, ps. „Onufry” (1917–1951) – żołnierz Wojska Polskiego, Armii Krajowej, Narodowych Sił Zbrojnych i Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Urodził się 27 listopada 1917 r. w Zbyszewie w powiecie lipnowskim. Wiosną 1938 r. wstąpił do wojska. Ukończył szkołę podoficerską w stopniu kaprała. Uczestnik wojny obronnej 1939 r., znalazł się w niemieckiej niewoli. Z obozu jenieckiego skierowano go na roboty przymusowe, z których zbiegł w 1942 r. Po powrocie do Polski zaangażował się w działalność konspiracyjną Polskiej Organizacji Zbrojnej, po akcji scaleniowej znalazł się w szeregach Armii Krajowej. Od marca 1945 r. wraz ze Stefanem Bronarskim ps. „Liść” zaczął organizować oddziały samoobrony. Latem 1946 r. został szefem wywiadu 11 Grupy Operacyjnej Narodowych Sił Zbrojnych działającej na północnym Mazowszu. Został aresztowany 26 września 1948 r. i skazany na trzykrotną karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 18 stycznia 1951 r. Szczątki Jana Przybyłowskiego zostały odnalezione w 2017 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Lech Rajchel, ps. „Wariat” (1929–1954) – żołnierz Konspiracyjnego Wojska Polskiego. Urodził się 9 marca 1929 r. we Włocławku. W kwietniu 1946 r. wstąpił do Konspiracyjnego Wojska Polskiego. Po ujawnieniu się służył w marynarce wojennej, następnie zatrudnił się na statku rybackim. We wrześniu 1951 r. podczas postoju w Kilonii nie powrócił na pokład i zgłosił się do ośrodka wywiadowczego polskich władz emigracyjnych w Barkhausen. Po przeszkoleniu w maju 1952 r. został po raz pierwszy przetrzucony do Polski z rozkazem zorganizowania siatki wywiadowczej dla ośrodka w Barkhausen. Został aresztowany w czerwcu 1953 r. podczas ponownej próby przedostania się do Polski i skazany na karę śmierci. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 4 marca 1954 r. Szczątki Lecha Rajchela zostały odnalezione w 2016 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Stefan Skrzyszowski, ps. „Janusz Patera” (1911–1953) – żołnierz Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”. Urodził się 27 grudnia 1911 r. w Złoczowie (obecnie w obwodzie lwowskim). Pod koniec wojny prawdopodobnie był żołnierzem Armii Krajowej. W sierpniu 1944 r. wcielony w szeregi Wojska Polskiego, skąd w lutym 1945 r. zdezerterował. W maju 1951 r. nawiązał kontakt z funkcjonariuszem bezpieki Henrykiem Wendrowskim, podającym się za członka Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość. W ten sposób został wciągnięty do przygotowanej przez Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego operacji „Cezary”, obliczonej na dotarcie do pozostających jeszcze na wolności konspiratorów. Nieświadomy, że uczestniczy w prowokacji bezpieki, trafił do Delegatury Zagranicznej WiN i przeszedł kurs radiotelegrafisty. W listopadzie 1952 r. został zrzucony na spadochronie na teren woj. koszalińskiego. Aresztowany 6 grudnia 1952 r. i w pokazowym procesie skazany na śmierć. Zamordowany z wyroku komunistycznego sądu 15 maja 1953 r. Szczątki Stefana Skrzyszowskiego

zostały odnalezione w 2013 roku przez zespół IPN na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Cześć Ich Pamięci!